

kaudu ollid lilledega kennaste ehhitud. Bäljas paistis iggal pool Jummal au ja heldus; agga se kōik ei rōmistanud macarahwast mitte. Jōsegi perrenaene, kes muidu ikka löbbus kōnnedest ja lahke näust olli, istus tänna norkus ja kurwanäuline laua jures, ja tōnsis ka wimaks üllesse, ilma et ta middagi olleks sōnud, pühkis pisaraid silmist ja ruttas uksest wälja minnema. Ja se näitas ka tōe polest, nagu olleks kōik õn siit maeast lahkunud. Neg olli kallis, tenistust ei olnud, ja maksud ei wähenemud. Maeapiddamine läks aasta aastalt nenda rippakile, et polnud wimaks muud lota, kui kibbedat waesust ja willetsust. Se olli perremees, kes muidu tubli tōteggia ja wisakas maeapiddaja olli, kurwaks ja arraks teinud, et parrema ellujärje lotus aegamisi temma käest löppes, ja et ta omma murrede al ütles: „Parrem olleks surra, kui ellada.“ Siin ei aitnud ka naese kinnitamine, kes muidu ikka mõistlik ja omma uskus kindel olli, Jummal abbi peale lootma. Mees jäi agga ikka ennam wait ja omma ette muresse. — Luggia mõtleb: egga se polnud siis immeks panna, et ka naene ta kõrwas omma julgust ja lotust Jōsanda abbi peale ärrakautas! Ei mitte, armas luggia, waid naese kurwastusega olli

hopis teine luggu, mis meie warši siin kuulda same. Kui mees näggi, et ta naenegi jubba kurwaks olli jänud ja pealegi äkkitselt laua jurest ärra ruttas, hakkas ta temma pärrast kartma, läks ta järrele ja wöttis ta käest kinni ööldes: „Ma ei lasse sind enne miina, kui sa mulle ütled, mis kurwastus tänna so süddant waewab.“ Naene seisis wähe aega waggusi, wimaks öhtas ta raskest ja ütles: „Oh armas mees! mo kurbtus on wägga suur; ma näggin tänna õse umes, et meie armas Jummal olli ärrasurnud, ja pühhad inglid ollid temma matukselised; sesamma koormab minnu süddant rängaste.“ „Oh, sinna nõdra usuline“ ütles mees, „kas sa siis sedda pead tōe asjaks, eks sul nigi paljo weel olle tundmist, et meie Jummal iggawene on, ja ei wõi ärrasurra?“ Naese näggu löi rōõmsaks ja lahkeks, mehhe käed omma peusse piggistades ütles ta rōmuga: „Wõi meie Jummal ellab weel?“ Noh, muidugi, kostis mees, kes sellepärrast wõib kahewahhel olla? Naene hakkas mehhe ümber kaela kinni ja temma silmad ollid lahked, et lotus ja rahhu Jummal armu peale sealt wäljapaistid, ja ta ütles: „Kui luggu nenda on, mis meie siis, armas mees, ei loda temma peale omma